

plankenkoorts

Tsar B

'Ik was aan het bloeden op het podium'

© Winter Van Raeflighem

Niet alle festivals staan bol van de knaldrang. Bost Festival schrijft zijn naam dan misschien wel met een uitroepteken, maar het is een naam die je moet fluïsteren. Op de affiche staan notoire verstillingspecialisten zoals Meskerem Mees en Gabriel Rios. De setting, in het Wevelgemse natuurdoorn Bergelen, nodigt uit tot vertragen: slingerende weglens leiden je door de bomen van podium naar podium. We telden zelfs vier cellisten op het outdoorfestival van muziekorganisatie Wilde Westen: dan weet je dat tederheid hoog in het vaandel wordt gedragen.

Dat wist ook Justine Bourgeois. Als Tsar B kwam ze naar Bost in haar 'for strings'-gedaanje, waarbij ze haar elektro-r&b-producties ontmantelt tot haar viool en de cello van Trui Amerlinck naar de voorgrond komen.

'Ik vind het leuk aan jonge festivals dat ze vaak gedurfde plekken opzoeken'

Hadden jullie hier ook in jullie gebruikelijke opstelling kunnen spelen?

'Misschien wel, bijvoorbeeld nadat de nacht gevallen was. Maar voor de huidige setting, overdag en midden in de natuur, was die strijkersversie ideaal. Dat heeft ons de voorbije twee jaar al wel op meer unieke plaatsen gebracht, zoals kerken en schouwburgen. Ook Bost vond ik een unieke locatie - niet ver van het podium is er een prachtig, verlaten meer. Dat vind ik wel leuk aan jonge festivals: ik heb het gevoel dat die vaak gedurfde plekken opzoeken.'

'Jullie kijken misschien in de zon, maar ik speel met een nee in mijn vinger, dus we maken allebei opofferingen', zei je tegen het publiek.

'Een minuut voor de soundcheck was ik nog snel mijn make-up aan het zoeken in mijn toiletzak, mijn nieuwe scheermes lag daar los in. Door daarin te grijpen heb ik in mijn vinger gesneden, exact op de plek waar ik mijn snaren moest spelen. Dat was pijnlijk, en het bloedde ook flink tijdens de show. Maar gelukkig kan mijn brein maar op één ding tegelijk focussen. En ik was zodanig bezig met hoe de geluidsmix klonk dat ik die pijn snel heb kunnen uitschakelen.'

Is het tijdens de zomer van de knaldrang niet vreemd om te muziekten met zo'n rustige set?

'Eigenlijk niet. Voor de pandemie was ik een grote uitgaander, en nu komt dat wel stilaan terug, maar niet meer zo intens. Ik denk dat zich dat ook wel weerspiegelt in hoe ik optreed. Bij de volgende albumtournee zal ik mijn viool ook niet meer zo links laten liggen als ik vroeger heb gedaan. Misschien probeer ik gewoon om live bepaalde lap-top-of-synthgeluiden over te nemen met strijkers. Dat lijkt me wel uitdagend, zowel voor mij als voor het publiek.' (nd)

In de rubriek 'Plankenkoorts' blikt een artiest terug op zijn of haar optreden van het voorbije weekend.

De rockende rouw van Miet Warlop

RECENSIE THEATER Met *One song* dropt Miet Warlop een energiebol op het Festival d'Avignon. Haar muzikale race tegen de klok is een oefening in exorcisme én een ode aan het leven en het collectief.

Onder een loden zon en met een drukte van jewelste is het 76ste Festival van Avignon van start gegaan. Het is de laatste editie onder leiding van directeur Olivier Py, die na tien jaar het stokje doorgeeft aan Tiago Rodrigues. Gezien de Belgische connecties van deze Portugese regisseur, onder meer met Tg Stan, is de verwachting dat de komende jaren heel wat Belgische artiesten zullen afzakken naar de Pausenstat.

Ook deze editie lopen onze landgenoten in de schijnwerpers, met volgende week de prestigieuze première van *Futur proche* van Opera Ballet Vlaanderen en Jan Martens op de Cour d'honneur van het Palais des papes. Maar eerst is het aan Miet Warlop, die samen met NTGent het goed-nieuwe *One song* presenteert. Met twaalf performers is het haar grootste creatie tot nu toe, en een straffe synthese van twintig jaar creëren op de snijlijn van muziek, beeldende kunst en theater.

Witte gympjes

One song is een kruising tussen een concert en een sportwedstrijd. Terwijl het publiek toestroomt op de met hoge muren omgeven binnenplaats van het Lycée Saint-Joseph, warmen de performers zich op in blauw trainingspak. Actrice Karin Tanghe, die de rol van scheidsrechter opneemt, kondigt hen onderdruisen aan in een onverstaanbaar brabbelfrans.

De muziektrip start met een tikkende metronoom die het tempo aangeeft, waarna de ene na de andere muzikant/sporter invalt. Elisabeth Klinck speelt de hele

tijd viool op de evenwichtsbalk en Simon Beeckaert tokkelt op de contrabas terwijl hij sit-ups doet op een turnmat. Willem Lenaerts moet zich dan weer afduwen op een springplank om de synthesizer te kunnen bespelen die hoog aan een klimrek hangt. En terwijl Melvin Slabbinck voortdurend heen en weer rent tussen zijn twee drumtoestellen, trappelt zanger Wietse Tanghe ter plaatse op de loopband. Met *'Run for your life'* 'till you die, 'till I die, 'till we all die' trapt hij een stomend concert op gang dat een uur lang blijft voortdenderen en slechts bestaat uit één repetitieve song.

De overgang waarmee de muzikanten zich, op hun witte gympjes, smijten, is bijzonder geestig. De adrenaline spat van hen af, net als het zweet. Tussen hen danst een mannelijke cheerleader (Milan Schudel), die de muziekband toejuicht maar zelf door niemand wordt aangemoedigd. Op een tribune op de scène jutten vijf andere performers de muzikanten ondertussen verder op, waarbij ze zelf in extase raken en als hooligans bijna het kot afbreken.

Verlies en verdriet

Op een occasionele slow motion na gaat het tempo steeds verder de hoogte in, tot iedereen in ademnood raakt. Maar wanneer een muzikant de strijd stakt, springt een ander in de bres om dit rituele concert op de rails te houden. Die collegialiteit is aandoenlijk: hier is één grote familie die bende aan het werk die elkaar door dik en dun steunt.

One song is het vierde deel in de reeks *Histoires* du théâtre van

NTGent, waarvan alle afleveringen werden uitgenodigd in Avignon. Initiatiefnemer Milo Rau beet de spits af met *La reprise*, daarna volgden Faustina Linyekula en de controversiële Gélica Liddell, die vorige zomer over de tongen ging met *Liebestod*. Ze kregen allemaal de opdracht een stuk te maken over hun geschiedenis als theatermaker, dat de essentie van hun praktijk vat.

Miet Warlop greep terug naar *Sportband/afgetrainde klinken*, een performance uit 2005. Het was een requiem voor haar broer Jasper die uit het leven was ge-

'One song': één grote familie die elkaar door dik en dun steunt. © Christophe Raynaud de Laage

Warlop is erin geslaagd om een sluimerend verdriet te kanaliseren tot een knallende performance

stapt, een woordloos stuk omdat ze toen niet de woorden kon vinden voor de schokkende gebeurtenis die haar leven zo overhoop had gegooid.

Nu, bijna twee decennia later, vindt ze die woorden wel en giet ze ze in een songtekst. De lyrics - waaraan Jeroen Olyslaegers heeft meegewerkt - gaan niet rechtstreeks over het verlies van haar broer, maar focussen op het universele verdriet van wie achterblijft.

'Knock knock/ Who's there?/ It's your grief from the past', zingt Wietse Tanghe telkens opnieuw, alsof het verdriet steeds opnieuw komt spoken. 'Grief is here to stay', klinkt het verderop, 'Grief is like a liquid and it never goes away'.

Ondertussen plaatst de cheerleader in de achtergrond gipsen bordjes met woorden als 'never', 'why', 'if'. Ze vormen geen logische zinnen, net zoals gedachten of gevoelens zich vaak ook niet logisch binnen laten ordenen.

Oerkreet

De melancholie sluimert door in de melodie, die een loop vormt met variaties en schommelingen in ritme, waarbij de rouw nu eens rauwer en dan weer milder binnenkomt. Tegelijk is het ook een rockende oerkreet die barst van de levenslust, energie en humor.

De performers ververen zich met man en macht én met de glimlach tegen de opspelende avondbries, de pingpongballetjes die op Wietse Tanghe worden afgevuurd en de druppels die neervallen op het drumstel - geen regen, wel een goed gemikt theatraal effect waarbij het water bij iedere mep opspat.

One song is een razende trip die een behoorlijk engagement vraagt van het publiek, maar die afgaande op de staande ovatie en de enthousiaste reacties aankomt als een uppercut. Warlop is erin geslaagd om, samen met haar

theaterfamilie, een sluimerend verdriet te kanaliseren tot een knallende performance. Het is een stevige oplawaai, maar ook een gezamenlijke oefening in exorcisme.

Filip Tielens

'One song' speelt nog tot 14 juli op het Festival van Avignon, dat loopt tot 26 juli. De Belgische première is op 1 oktober in NTGent. Later is het stuk te zien in Lieiethertheater Deinze, CC Strombeek. De Warande Turnhout en De Singel Antwerpen. ★★★★★

Ronny Van de Velde sluit galerie in Knokke

KUNST Kunsthandelaars en galeristen Jessy en Ronny Van de Velde sluiten hun galerie in Knokke-Heist.

Aanleiding voor de sluiting is de dood van hun zoon Wouter Van de Velde, die ook betrokken was bij de galerie. De galerie zette de voorbije jaren in op monografische presentaties, onder meer over de schilder Henry Van de Velde en de futurist Jules Schmalzlgang, telkens met een oevrecatalogus.

Het antiquariaat Rossaert in Antwerpen blijft wel actief. (gvd)

Bozar start zoektocht naar nieuwe directeur

KUNSTINSTELLING In het Staatsblad is een vacature gepubliceerd voor de functie van directeur-generaal van Bozar.

Het Brusselse kunstencentrum begint daarmee een zoektocht naar een opvolger voor Sophie Lauwers. Zij stond een half jaar aan het hoofd van Bozar en overleed eind mei aan kanker. De aanstelling is voor zes jaar. Van de nieuwe eso wordt een artistieke visie en strategische positionering verwacht voor het Paleis voor Schone Kunsten. In afwachting staat zakelijk leider Christine Perette aan het hoofd. (gvd)

Amber Heard betwist jurylid en wil nieuw proces

FILM Het proces tussen Johnny Depp en Amber Heard is afgelopen, maar nog niet echt. De advocaten van Heard voeren aan dat een van de juryleden niet overeenkomt met een naam op de lijst van opgeroepen personen.

Er was een oproep verstuurd naar een 77-jarige persoon, maar blijkbaar zou ze zes 52-jarige huisgenoot met dezelfde achternaam zijn opgedaagd. Dat werd niet opgemerkt door de klerken van de rechtbank. De advocaten vinden dat het proces opnieuw moet, van voren af aan. (jst)

Iraanse regisseur Rasoulouf is gearresteerd

FILM Gouden Beer-winnaar Mohammad Rasoulouf is gearresteerd in Iran omdat hij kritiek uitte op politiegeweld. Er hangt hem een jaar gevangenisstraf boven het hoofd vanwege zijn film *A man of integrity*.

Twee jaar nadat hij met *There is no evil* de Gouden Beer had gewonnen op het filmfestival van Berlijn, is de Iraanse regisseur Mohammad Rasoulouf in de gevangenis gegooid in zijn thuisland Iran. Hij zit in de beruchte gevangenis van Evin, waar politieke gevangenen worden vastgehouden. Ook VUB-professor Ahmadrza Djalali en ngo-medewerker Olivier Vandecasteele zitten daar vast.

Rasoulouf werd eerder veroordeeld tot een jaar voorwaardelijk vanwege zijn film *A man of integrity*. Onder het voorwendsel daarvan werd hij gearresteerd, stellen zijn producers. Er zijn twee nieuwe beschuldigingen. De eerste is het maken van de documentaire *Intentional crime*, over de dood van de Iraanse dichters Bakhtash Abtin. De tweede betreft een statement dat viraal ging op sociale media. Daar-riep hij de Iraanse veiligheidsdiensten op hun wapens neer te leggen. Aanleiding zijn de gewelddadige confrontaties bij protesten in mei in de stad Abadan. Demonstranten kwamen op straat nadat 41 mensen waren omgekomen bij de instorting van een gebouw. (jst)

Rasoulouf in Cannes in 2017. © reuter

'Ik heb "director's cuts" van heel wat andere regisseurs gezien. Ze trekken op niks'

De Nieuw-Zeelandaanse regisseur Taika Waititi belooft aan vier uur durende 'director's cut' uit te brengen van superheldenfilm *Thor: Love and thunder*, ook al vragen de fans erom.

© Invision